

[Heinesen.]

milliard kr., og jeg kritiserede regeringens meget svage forslag til en kapitalvindingsbeskatning. Jeg efterlyste også finansministerens holdning til kuponskatten, og det blev endvidere gjort meget klart, at vi også krævede boligpolitikken inddraget i overvejelserne på grund af dette spørgsmåls væsentlige betydning for den økonomiske udvikling. Endelig nævnte jeg vor afstandtagen fra regeringens socialt urimelige forslag om, at fradraget for mindre renteudgifter skal bortfalde, mens der er frit løb for de store rentefradrag. Jeg tog ligeledes forbehold over for regeringens besparelsesforslag, herunder den særdeles kraftige nedskæring af lovreserven i næste finansår.

Det var i nøje overensstemmelse med disse tilkendegivelser, at den socialdemokratiske folketingsgruppe i torsdags i det politisk-økonomiske udvalg præciserede sine vilkår for at støtte regeringens forslag til afgiftslove — ikke i form af et ultimatum, men i form af et forhandlingsoplæg. De socialdemokratiske vilkår indeholdt hverken mere eller mindre end det, som allerede var nævnt under førstebehandlingen.

Hvilket svar fik vi så fra venstre og fra regeringen? Ja, om det politisk væsentlige nulindkomstspørgsmål fik vi at vide, at venstre erkendte problemet; i den 12. time fik vi så et tilbud om et hurtigtarbejdende udvalg — som om det ikke var en selvfølge, at regeringen ville betragte dette påtrængende politisk-psykologiske problem og dette spørgsmål om simpel retfærdighed i beskatningen som en hastesag. Den daværende socialdemokratiske regering arbejdede intenst med nulindkomstproblemet, vi fik vedtaget et forslag til bekæmpelse af nulindkomsterne på vor kongres i september, det var indeholdt i den daværende regerings åbningstale i oktober, socialdemokratiet har fremsat forslaget i tinget, og det var dette forslag, vi efterlyste regeringens tilslutning til. Den fik vi ikke.

Om kuponskatten fik vi at vide, at venstre var villig til at lade undersøgelserne fortsætte. Om kapitalvindingsskatten, at venstre ville drøfte spørgsmålet med folketingets partier. Om udformningen af rentefradraget, at venstre var rede til at drøfte spørgsmålet. Om spareforslagene, at de var et forhandlingsoplæg. Og om lovreserven, at

den ikke udelukkede gennemførelsen af den nødvendige lovgivning.

Venstres og regeringens svar indeholdt kun selvfølgeligheder og absolut intet om, at man ville imødekomme socialdemokratiets ønsker, endsiige noget om, hvordan man ville imødekomme dem. Svarene var totalt indholdsløse og intetsigende.

Under de efterfølgende forhandlinger blev svarene længere, nogle af dem meget længere, men de blev ikke af den grund hverken mindre indholdsløse, mindre intetsigende eller mindre afvisende. Hvis vi havde accepteret disse svar, betød det, at vi skulle anbefale en kraftig stigning i forbrugsafgifterne for hele befolkningen uden at have nogen sikkerhed for, at der bliver grøbet effektivt ind imod nulindkomsterne, uden at have sikkerhed for, at beskatningen af arbejdsfrie indkomster bliver skærpet, og uden sikkerhed for, at vi får en socialt rimelig skatte- og udgiftsreform. Det hverken kunne, kan eller vil vi.

Det er denne manglende garanti for, at afgiftsforhøjelserne bliver et led i en socialt forsvarlig helhed og udelukkende det, som bevirker, at socialdemokratiet ved tredjebehandlingen vil stemme imod afgiftsforslagene.

Jeg vil gerne understrege, at vi vender os ikke imod afgiftsforhøjelser som sådan, men vi vender os imod, at afgiftsforhøjelserne gennemføres, uden at det sker i den sammenhæng, som vi har peget på, og hvor vi ikke har fået indrømmelser.

Årsagen til, at drøftelserne med regeringen mislykkedes, er den mangel på imødekommenhed, og jeg må også sige stædighed, som regeringen har udvist under forhandlingerne. Hertil kommer, at regeringen fastlagde en fremgangsmåde for forhandlingerne med partierne, som man på forhånd måtte antage ville mislykkes. Regeringen insisterede på at gennemføre tosidede sonderinger og drøftelser, mens regeringen ganske overhørte hr. Anker Jørgensens utrættelige opfordringer til, at regeringen skulle sammenkalde et antal af partier, som ikke stod for langt fra hinanden, og som udgjorde et flertal i folketinget, i forsøg på at skabe et parlamentarisk grundlag for gennemførelsen af de nødvendige økonomiske foranstaltninger i en for disse partier acceptabel sammenhæng. Det ville regeringen